

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatel v něm dovozuje, že se dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nevztahuje na pohledávky proti podnikům erárem provozovaným, jež jsou podniky obchodními, že se dvorní dekret stal bezpředmětným, pokud jde o požadavek likvidnosti, ježto prý likvidita má nyní jen procesuální význam podle § 391 c. ř. s., a že i jeho další požadavek, by zabavená pohledávka byla poukázána u nějaké veřejné pokladny, byl odstraněn novým doslovem § 295 ex. ř. S těmito názory nelze souhlasiti. Že dvorní dekret čís. 291/1838 sb. z. s. platí i o náhradních nárocích proti eráru pro železniční úraz, bylo vysloveno již nálezem býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 12. prosince 1905, čís. 18.582 (repertorium nálezů čís. 188, úřední sbírka čís. 850). Tento názor sdílí i nejvyšší soud, neboť rozhodné jest, že jde o pohledávku za státem jako poddlužníkem, nezáleží však na tom, z jakého právního důvodu pohledávka za státem přísluší, neboť v té příčině nečiní dvorní dekret rozdíl. Nepadá ani na váhu okolnost stěžovatelem zdůrazněná, že v roce 1838, když byl dvorní dekret vydán, nebyl ještě znám pojem obchodních podniků státem provozovaných, neboť jest tu přihlížeti nejen k doslovu dvorního dekretu, nýbrž i k doslovu čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., kterýžto předpis byl vydán v době, kdy železnice byly již státem provozovány. Podle stále judikatury nejvyššího soudu (viz rozhodnutí čís. 6356, 7104, 7277, 7478, 10.140, 10.608 sb. n. s.), jest exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužníkovy za československým státem (erárem) jako poddlužníkem přípustná jen, je-li pohledávka za erárem již likvidní a k výplatě poukázána. Na vymáhajícím věřiteli jest, by tyto okolnosti uvedl podle § 54 čís. 3 ex. ř. již v exekučním návrhu. Ustanovení dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., jenž podle čl. IX čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř. zůstal nedotčen, platí dosud a nepozbyla účinnosti ani novým doslovem § 295 ex. ř. (čl. VIII. nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.), jenž se vůbec nedotýká přípustnosti obstarávky nebo soudního zabavení pohledávky za státem, nýbrž nově upravuje jen způsob zabavení, pokud se týče doručení platební záповědi. Nejvyšší soud nemá příčiny, by se v tomto případě odchýlil od svého ustáleného rozhodování. Stěžovatel se nemůže na svůj prospěch dovolávatí rozhodnutí čís. 6327 sb. n. s., ano tu nedopadá, neboť mělo na zřeteli případ, kde vymáhající věřitel již v návrhu na povolení exekuce tvrdil, že pohledávka, jejíž zabavení bylo navrženo, jest již likvidní, kdežto v souzené věci se vymáhající věřitel vůbec nezmínil v návrhu na povolení exekuce o tom, že pohledávka povinného za československým erárem na náhradu škody ze železničního úrazu jest již likvidní, ani o tom, že tato pohledávka byla poukázána k výplatě. Tvrdí-li vymáhající věřitel teprve v dovolacím rekursu, že zabavená pohledávka jest likvidní, jde o nedovolenou novotu, k níž nejvyšší soud nemůže přihlížeti.

Čís. 12056.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).
Spory podle §§ 1 a 2 zákona náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů, o jichž místní příslušnosti platí § 3, i tehdy, jde-li o okresní

soudy, v nichž pracovní soudy neb oddělení okresních soudů pro pracovní spory sice zřízeny býti mají, ale dosud svou činnost zahájití nemohly.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R II 435/32.)

Žalobou, zadanou dne 18. března 1932 na okresním soudě v Z., domáhal se zaměstnanec na zaměstnavateli platu za výpovědní lhůtu. Procesní soud první stolice uznal rozsudkem ze dne 13. července 1932 podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nehledě ke zrušovacímu důvodu, jehož použil, o odvolání dále po zákonu jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva, vycházející z názoru, že soud první stolice nesměl jednat o žalobě, která byla podána za platnosti zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n., ano jde o pracovní spor ve smyslu tohoto zákona, — nýbrž, že měl buď žalobu odmítnouti nebo ji postoupiti příslušnému oddělení pro pracovní spory, jež sice nebylo v době podání žaloby ještě ustaveno, což prý však nevadilo, by žaloba nezůstala nevyřízena, až bude příslušné oddělení zřízeno. Nejvyšší soud s tímto názorem nesouhlasí. Jde ovšem o spor ze služebního poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem podle § 1 odst. (1) a § 2 a) zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. a jest správné, že tento zákon nabyl podle § 43 odst. (1) účinnosti již dnem 1. ledna 1932 a že v § 3 odst. (1) b) vládního nařízení ze dne 1. prosince 1931, čís. 180 sb. z. a n. bylo ustanoveno, že oddělení pro pracovní spory se zřizuje též u okresního soudu v Z. Ale jest dále uvážiti, že v § 4 odst. 2 vládního nařízení čís. 180/1931 sb. z. a n. byl zároveň pověřen ministr spravedlnosti, by teprve vyhláškou uveřejněnou ve sbírce zákonů a nařízení určil den zahájení činnosti pracovních soudů a oddělení okresních soudů pro pracovní spory, uvedených v §§ 2 a 3. Tak se stalo vyhláškou ministra spravedlnosti ze dne 17. března 1932, čís. 44 sb. z. a n., v níž bylo určeno mezi jiným, že oddělení okresního soudu v Z. pro pracovní spory započne svou činnost až od 1. září 1932. O skutečném zřízení tohoto oddělení lze mluvit teprve od doby, kdy může započítí svou činnost; do té doby ho nebylo a do té doby nemohly u něho býti zahájeny a projednávány pracovní spory. Zákonodárce však pamatoval i na to, by spory uvedené v §§ 1 a 2 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. mohly býti zahajovány a projednávány i v přechodné době od 1. ledna 1932 až do skutečného zřízení pracovních soudů a oddělení okresních soudů pro pracovní spory, a stalo se opatření pro tuto přechodnou dobu tím, že se v § 42 všeobecně stanoví, že tyto spory, pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud, aneb oddělení okresního soudu pro spory pracovní, náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů

a že o místní příslušnosti okresních soudů platí v těchto případech ustanovení § 3. Všeobecný doslov § 42 a zejména slova »p o k u d není zřízen«, svědčí o tom, že v něm jest stanoven předpis o věcné příslušnosti okresních soudů nejen pro soudní okresy, ve kterých nebudou vůbec zřízeny pracovní soudy, ani oddělení pro spory pracovní, nýbrž — pro uvedenou již přechodnou dobu — také pro ony soudní okresy, v nichž pracovní soudy neb oddělení okresních soudů pro pracovní spory sice zřízeny býti mají, ale dosud svou činnost zahájit nemohly. Nelze se přece důvodně domnívati, že by zákonodárce zamýšlel v poměrně dlouhé přechodné době od 1. ledna 1932 až do skutečného zřízení pracovních soudů a oddělení okresních soudů pro pracovní spory ponechatí zaměstnance s jejich nároky z poměru pracovního, služebního a učebního bez potřebné ochrany soudní, an jinak poskytuje takovým sporům pro jejich povahu výhodu urychleného řízení (viz na př. § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona čís. 23/1928 sb. z. a n.). Není proto správný názor odvolacího soudu, že soud první stolice měl buď žalobu odmítnouti nebo ji postoupiti oddělení pro pracovní spory a ponechatí ji nevyřízenou tak dlouho, až toto oddělení bude zřízeno. Ježto žaloba byla podána dne 18. března 1932, tedy v mezidobí mezi 1. lednem a 1. zářím 1932, byl podle § 42 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. pro tento spor věcně i místně příslušným dovolaný okresní soud v Z., jehož příslušnost nebyla žalovanou firmou napadena a který také rozhodl o žalobě věcně rozsudkem ze dne 13. července 1932, vydaným dříve, než u něho bylo skutečně zřízeno oddělení pro pracovní spory.

Čís. 12057.

K odůvodnění prozatímního opatření proti pozůstalosti (zastoupené opatrovníkem) jest třeba subjektivního chování (§ 379 ex. ř.), jehož se dopustil tento odpůrce; nestačí chování se zůstavitele.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, R I 884/32.)

Soud první stolice povolil k zajištění peněžité pohledávky prozatímní opatření proti pozůstalosti po Jiřím W-ovi, zastoupené opatrovníkem Dr. S-em. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

K povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. jest mimo jiné třeba, by vydobytí navrhovatelova nároku bylo ohroženo subjektivním chováním odpůrce, činícím jeho majetek pro navrhovatele nepřístupnějším. Takovéto subjektivní chování odpůrce nelze v souzeném případě spatřovati v tom, že inž. Jiří W., jak tvrdila stěžovatelka v návrhu, prohlásil ještě za svého života, že navrhovatelce nic nedá a že si na něm nic nevezme, a to prostě z důvodu, že odpůrcem jest tu pozůstalost po Jiřím W-ovi zastoupená opatrovníkem k činu a navrhovatelka ani netvrdila, že subjektivní chování, naznačené v § 379 ex. ř., tohoto odpůrce ohrožuje vydobytí jejího nároku.